

AUÑIÓS

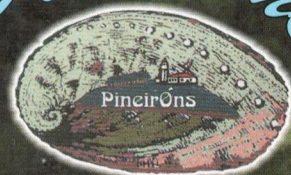
Nº 21

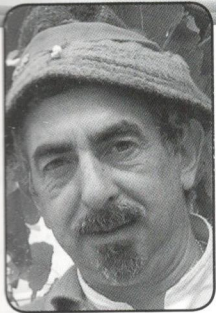
MAIO 2016

ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns

O XENIO SAGRADO DOS DEUSES

Por: Maracaibo

Fondeados na praia de San Martiño, a media lúa crecente relucía nas augas encalmadas do canal da illa do Sur.

A bordo do *bajel* “Abrakadabra” o inmenso ceo estrelado nos impresionaba. Sopraba unha cálida brisa, caían fugaces meteoros, cando unha parella de veloces delfíns pasaban baixo a quilla, saltaban e trazaban círculos fosforescentes deixando luminosas estelas, co refluxo da marea, á caza de cabalas, bancos de bolos, xardas, xoubiñas e chipiróns. A bela serea do mascarón de proa sorría. Seducidos os nosos sentidos, enfeitizados polos deliciosos aromas das azucenas e o alelí dos areais, o barrón, o pirixel do mar, o trobisco e o *jaguarzo* (tarais) das dunas illáns onde durmían caracois e eslizóns, andoriñas e pardelas...

O *bajel* abalábase lentamente, cunhas infusións de mel e menta con polvoróns. Roncamos nos catres como focas ou leóns. A noite avanzaba salvaxe e serena ao romper o a alba. Alí nos espertaba en taparrabos, lucindo o seu dourado pendente, o toque de campaña na entreponte; a vida renacía naquela paradisíaca paisaxe. Pistachos, café, té e tostadas, ameixas ao limón, navallas, bucinas e orellas de mar en salpicón.

Polas alturas das furnas e abruptos promontorios, onde abunda o toxo, a angélica, a armeria,..., e aniña o paíño, o sonoro balbordo, o << kiu - kiu >> das gaivotas sombrías, as patiamarelas, araos, alcas,..., gaivotos, alcatraces e mascatos planeando na súa áxil danza na procura de peixes e cangrexos, ante o curvado horizonte oceánico que se internaba millas ata as inmensidades do Atlántico.

Baixo a quilla de teca, o fondo a dez brazas, o sol no cénit, soltando ovaladas burbullas, baixamos nas transparentes augas do antigo fondeadoiro, protexido dos ventos do Norte e ao abrigo do mal tempo a sotavento do Sur.

Removendo nubes de area e grava, concheiros de bivalvos curiosos, co aire a presión, saía á luz superficial parte da cuberta do misterioso pecio.

Madeiras carbonizadas e reladas, avermellada de cedro... descubrimos vellos anacos e asas de ánforas con figuras gravadas da Illa de Rodas e o tridente de Creta... Unha pequena galera ou unha nave mercante, algo máis de vinte séculos no silencio do leito marítimo. Da afastada Ofir na dourada Palestina, comerciando polo añil do Mediterráneo, alén dos mares das Columnas de Hércules ata o naufraxio no fondeadoiro do Castro Celta de Monte Faro, que se alzaba imponente cara o ceo. Inundados de emoción, esquecida por Poseidón, alí estaba a marabillosa

lámpada da Idade de Bronce... tomámola nas mans e izámola a bordo; así quedou na cámara de popa, ben pulida na derrota, acendida coa doce luz dunha candeia dun exótico aceite de palma. Ouro e prata, oh Gran Mandala!

Mergullándonos case como corvos mariños ou negros cormoráns moñudos, arpoamos a verdes, rodaballos, linguados,..., sepías, polbos, sargos dourados, muxes prateados, pintos encarnados e robalos nas calas e covas submarinas dos axitados cantís. Laminarias,..., anémonas e esponxas, espirógrafos, gorgonias e estrelas, mecíanse nas azuis profundidades onde bailaban morenas moteadas, congros, holoturias, lagostas, santiaguíños e lumbrigantes. Con suave mar de fondo entrando a branca espuma, levamos áncoras do areoso fondo da praia da Illa do Sur. Levantamos áncoras das “Illas dos Deuses” a todo trapo, rumbo ao oeste con mar rizada. Con vento do Norte o *bajel* barloventeaba en longas bordadas en dentes de serra. Xa ao atardecer, varamos na area de Rons, no Grove. Fogueiras nas praias do mar de Arousa. Ao amencer limpamos o casco e o verde temón de algas, percebes, mexillóns e arneiróns. Catro días e alegres noites con luces de vagalumes. Calafateamos con xute e galón de algodón, caldeiro de cobre, patente e esmalte de cor púrpura sobre a liña de flotación. Engraxadas as pastecas, remendamos as velas con liño marfil, os foques de botolón, a maior e a mesana; vernizando os mástiles e a serea do mascarón.

Cargados de cocos, saborosas froitas, ulindo a brea mariñeira, empapados, arribamos polo Centolo á Illa de Ons cun espléndido sol de nácara. Fondeamos en Barbas de gato. Cerca do manancial, voando bolboretas, enchemos os barriliños. Un verde lagarto observábanos. Dente de león, anís, manzanilla, llantén e abruños morados, follas e flores de silva e zumarentas amoras.

Acompañados por peixes cornudos, estibamos a chalupa, arriando a vella cabra da Illa de Sálvora, a última náufraga no illote de Vionta; comendo xestas, camariñas, cistus, azucenas e cardos borregueros. Desembarcando nas areas douradas de Melide con dous sacos de fariña de millo e centeo... Desde a cofa divisando o peñón do Cairo. O sabio Kalikatres, o buzo de Marak e o piloto de Karingos quedaron a bordo co alquimista Fakis, izando ramalletes de ruda, romeu e cravo, por se as moscas da praia de Onza atacaban pola costa do Sur, empicadas nos abellóns e avespóns de Fedorentos. Medusas, fanecas e cabrachos!

Polbos secos ao vento, esponxas, gorgonias e peixe salgado polas enxarcias. Coma culebras ou coellos, polos brezos, toxos e alecríns, chegamos rebentados

polos sendeiros sen burros, nin camelos... refrescándonos naquel oasis, na fresca fonte do Cucorno, onde trilaban os paxariños,..., gorrións, merlos e lavandeiras... verdes paraxes e casas illeiras, piornos, hortas e currais... ladraban os cans máis aló dos canavais.

Xabón da “Illa da Toxa” cunha suave esponxa, un relaxante e espumoso baño. Baixamos ao animado porto pulverizados de esencia de acibar, á sombra dos carballos e salgueiros, xestas, sobreiras e sabugueiros, bidueiros e castaños que crecían cos anos; remos, redes e poutadas, dornas alcatranadas, velas arranchadas, botes polbeiros, traíñas fondeadas, botes xeiteiros, choupanes e gamelas... sardiñas, polbo e congro salgado, cestóns de vimbio... chinchos e xoubiñas á brasa. Sirenas de vapores ao vermello carbón, altas chimeneas, forxados rizóns. Na taberna soaba unha gaita... olivas con anchoa e mandámoslle unhas cuncas dun tinto afroitado. Polbo á feira e nécoras escarlatas. “Pantalóns de Mahón, alpargatas, quinqués de folla de lata, mechas, mixtos e tabaco picado de lear a dous reais,..., graxa de cabalo e de tigre”.

Alí lle caía a baba. Que mozas tan guapas! Canela do Rajá de Serendibis. Aladino probou o viño e foi a meditar á “Cova da Moura”, polos campos labrados e as herbas dos namorados brotáronlle as bagoas ao escoitar a súa doce frauta de fauno.

Respectuosamente regalamos unhas perlas de Oriente... e contemplamos o Sol de Poñente. As tres luces do Faro xiraban no ocaso alumeando aos navegantes do cosmos circundante. En fila india, por atallos e camiños con Sultán o gran can, exclamaba Dionisio na acolledora casa do Cucorno: Os acendidos ollos de Adara como o Faro de Alexandria!!!

Zoila miraba asombrada, acendeu un cigarro co chisqueiro e suxeriu que botáramos unha ollada ao ceo. Nos seus negros cabelos levaba unha tiara de flores silvestres.

Recitaba Susana asomada á iluminada ventá con pano floreado: Habelas hainas! Unha noite enfeitizada. A Illa é meiga!!! Jijijiaiaun abellón!

Uns picantes espetados,... cunhas pinzas de boi... un tal Nacho, dunha aldea do Caurel, asaba un sargo entre o fume do verde loureiro. Shedir o Trovador acompañabao. Que ben tocaba o laúde e a acústica guitarra!

Touros e un arco da vella nos tempos dos mouros!

Polo ouro do mouro. Abracadabra. Pata de Cabra, rabo, corno e orellas de Centauro!!!

A lúa chea asomábase polas afastadas montañas do leste de vivo alaranxado. Oh Salaam!! Son o teu

humilde servo!!! - Exclamou Aladino con ollos de faquir trasnoitado, e abrimos outra botella de suave viño branco con gasosa “A Freitas”.

- Polas barbas de Zoroastro! Acaso mirades ao Olo do Diabolo? - Dixo Alí alucinado.

- Maxia da Galaxia! Pasa un cometa, oh, vexo unha nebulosa fabulosa, dicía Zoila

- Coido que é ... “O xenio sagrado dos ceos”. No centro do Triángulo de Verán... lles dixeran enfocando aquel vello telescopio de longa vista de aguiña ou de falcóns, óptica Copernicóns.

- A máis brillante do Cisne, da Aguiña e Lira, xa o vexo... Jo, jo, ja, ja. No medio do triángulo.

- Oh pata de cabra! A anos luz está o espellismo cósmico do Arco Celeste.

- Deneb, Altair e Vega... Xa o teño, é un ser da nada ou un xenio dos ceos.

- Dicía Adara.

- É un fantástico xenio coa súa lámpada marabillosa na Constelación da Raposa - Afirmaba o amigo Carlos baixo a luz dos luceiros. - Está rodeado de rutilantes estrelas, espectros de zafiros, esmeraldas, rubís e diamantes coma xoias do increíble Universo.

- Está moi lonxe nos confíns da constelación de Vulpecula. Un xenio de fábula na Vía Láctea!

- Oxalá nos dea boa fortuna, se é el, hai que pedirlle un desexo máxico e belo.

Na agradable noite baixo a frondosa figueira, Zoila e Adara danzaban ledas cos sete velos de seda, perfumadas coa esencia de flores.

Un valente rapaz disfrazado con babuchas, curtos bombachos, chaleco e co meu brillante turbante de fina tela de Damasco, nos dicía saboreando un doce dátíl de polbo zumarento e coloreado. Levantemos áncoras no *bajel* rumbo ás illas de Simbad!

<<Hai plantas e pos medicinais, monos e pavóns, perlas de fino Oriente, vermellos corais, bancos de peixes de mil cores, meros e camaróns, mil festíns, baleas, tartarugas e tiburóns, dragóns e arlequíns, loros e serpes, tigres e panteras, e encantados polas misteriosas xunglas, imos montados baixo as altas palmeiras, ao lombo de obedientes elefantes, Ámbar, incenso e sándalo.>> Esta noite cando durmas, voarás no colchón de folla de millo.

Voaras polas illas de “*Las Mil y una Noches*”!!!

Resoaron cálidas gargalladas... e cantamos a coro co laúde e as guitarras ao son da música, ao ritmo dos grilos e cigarras.

<<Abracadabra>>